Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Hessisches Finanzgericht μέ τή διάταξη τῆς 24ης Μαρτίου 1980 ἀποφαίνεται:

**Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κύρος τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79 τῆς Ἐπιτροπῆς.**

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Koopmans O'Keeffe Bosco

Touffait Due Everling Χλωρός

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 5 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

## ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

*Κύριε πρόεδρε,*
*κύριοι δικαστές,*

Τό ἄρθρο 29 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 τοῦ Συμβουλίου περί κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς στόν τομέα τῶν ὀπωροκηπευτικῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 188, τόμ. 03/007, σ. 250) ὅπως τροποποιήθηκε ἀπό τόν κανονισμό 2454/72 τοῦ Συμβουλίου (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 266, τόμ. 03/008, σ. 182) ὁρίζει:

«1. Δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν κατάλληλα μέτρα γιά τίς συναλλαγές μέ τίς τρίτες χῶρες:

— ἄν, μέσα στήν Κοινότητα, συνεπεία τῶν εἰσαγωγῶν ἤ τῶν ἐξαγωγῶν, ἡ ἀγορά ἑνός ἤ περισσοτέρων ἀπό τά προϊόντα πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 1 ὑφίσταται ἤ ἀπειλεῖται νά

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

ὑποστεῖ σοβαρές διαταραχές, οἱ ὁποῖες θά ἦταν δυνατό νά θέσουν σέ κίνδυνο τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 39 τῆς συνθήκης,

— ἤ ἄν, γιά τά προϊόντα πού ἀπαριθμοῦνται στό παράρτημα III α, οἱ πράξεις ἀποσύρσεως ἤ ἀγορᾶς πού πραγματοποιοῦνται στά πλαίσια τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 18 καί 19 ἀναφέρονται σέ σημαντικές ποσότητες.

Τά μέτρα αὐτά δέ δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν παρά μόνον ἕως ὅτου, ἀνάλογα μέ τήν περίπτωση, εἴτε ἐκλείψει ἡ διαταραχή ἤ ἡ ἀπειλή διαταραχῆς εἴτε οἱ ποσότητες πού ἀποσύρονται ἤ ἀγοράζονται ὑποστοῦν σημαντική μείωση.»

Σύμφωνα μέ τήν ὑποπαράγραφο 2 τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τό Συμβούλιο θεσπίζει τίς ἐκτελεστικές διατάξεις αὐτῆς τῆς παραγράφου. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 29 ὁρίζει περαιτέρω ὅτι, σέ περίπτωση πού ἀνακύπτει ἡ κατάσταση πού ἀναφέρεται στήν παράγραφο 1, ἡ Ἐπιτροπή ἀποφασίζει τά ἀναγκαῖα μέτρα, τά ὁποῖα γνωστοποιοῦνται στά Κράτη μέλη καί ἐφαρμόζονται ἀμελλητί.

Οἱ προϋποθέσεις γιά τήν ἐφαρμογή μέτρων διασφαλίσεως στόν τομέα τῶν ὁπωροκηπευτικῶν καθορίστηκαν στόν κανονισμό 2707/72 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. N 291, τόμ. 03/008, σ. 217). Τό ἄρθρο 1 ὁρίζει:

«Γιά νά ἐκτιμηθεῖ ἄν προκύπτει ἡ κατάσταση πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 29 παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) ἀριθ. 1035/72, λαμβάνονται ἰδιαιτέρως ὑπόψη:

α) ὁ ὄγκος τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἤ τῶν προβλεπόμενων εἰσαγωγῶν ἤ ἐξαγωγῶν,

β) οἱ διαθέσιμες ποσότητες τῶν προϊόντων στήν ἀγορά τῆς Κοινότητας,

γ) οἱ τιμές πού διαπιστώνονται γιά τά ἐγχώρια προϊόντα στήν ἀγορά τῆς Κοινότητας ἤ ἡ προβλεπόμενη ἐξέλιξη τῶν τιμῶν αὐτῶν καί ἰδίως ἡ τάση τους γιά ὑπερβολική πτώση ἤ ἄνοδο σέ σχέση πρός τίς τιμές βάσεως ἤ, γιά τά προϊόντα πού δέν ἀποτελοῦν ἀντικείμενο τιμῆς βάσεως, σέ σχέση πρός τίς τιμές τῶν τελευταίων ἐτῶν,

δ) ἄν ἡ κατάσταση πού προβλέπεται στήν ἀρχή τοῦ παρόντος ἄρθρου προκύπτει λόγω τῶν εἰσαγωγῶν:

— οἱ τιμές πού διαπιστώνονται στήν ἀγορά τῆς Κοινότητας γιά τά προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρῶν καί ἰδίως ἡ τάση τῶν τιμῶν αὐτῶν γιά ὑπερβολική πτώση,

— οἱ ποσότητες, γιά τίς ὁποῖες λαμβάνουν χώρα ἤ θά ἦταν δυνατό νά λάβουν χώρα πράξεις ἀποσύρσεως.

Στό ἄρθρο 3 ἀναφέρεται:

«(1) Τά μέτρα πού δύνανται νά ληφθοῦν κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 29 παράγραφοι 2 καί 3 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) ἀριθ. 1035/72 εἶναι:

— ἡ ἀναστολή τῶν εἰσαγωγῶν ἤ τῶν ἐξαγωγῶν ἤ ἡ εἴσπραξη φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων κατά τήν ἐξαγωγή, ὅταν προκύπτει ἡ κατάσταση πού προβλέπεται στήν παράγραφο 1 πρώτη περίπτωση τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ·

— ἡ ἀναστολή τῶν εἰσαγωγῶν ἤ ἡ εἴσπραξη ἑνός συμπληρωματικοῦ ποσοῦ ἴσου μέ 50 % τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῆς τιμῆς βάσεως καί τῆς τιμῆς πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 18 παράγραφος 1 ὑπό α) πρώτη περίπτωση τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) ἀριθ. 1035/72, ὅταν προκύπτει ἡ κατάσταση πού προβλέπεται στήν παράγραφο 1 δεύτερη περίπτωση τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ.

...

(2) Τά μέτρα αὐτά δύνανται νά ληφθοῦν μόνο κατά τό μέτρο καί γιά τή διάρκεια πού κρίνονται ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

(3) Τά μέτρα, τά ὁποῖα προβλέπονται στήν παράγραφο 1, λαμβάνουν ὑπόψη τήν ἰδιαίτερη κατάσταση τῶν προϊόντων κατά τή διάρκεια τῆς διαμετακομίσεώς τους πρός τήν Κοινότητα ... Δύνανται νά περιορισθοῦν σέ προϊόντα ὁρισμένων προελεύσεων, καταγωγῶν, ... ποιοτήτων καί ὁρισμένων μεγεθῶν ἤ ὁμάδων ποικιλιῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τά μέτρα πού προβλέπονται στήν παράγραφο 1 πρώτη περίπτωση, δύνανται νά περιορισθοῦν σέ εἰσαγωγές μέ προορισμό ὁρισμένες περιοχές τῆς Κοινότητας ἤ σέ ἐξαγωγές πού προέρχονται ἀπό τέτοιες περιοχές.»

Τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 ἡ Ἐπιτροπή θεώρησε ὅτι ὄφειλε νά ἐφαρμόσει αὐτές τίς διατάξεις, ἐπειδή διαπίστωσε ὅτι ἡ παραγωγή ἐπιτραπέζιων μήλων κατά τό τρέχον οἰκονομικό ἔτος εἶχε ὑπερβεῖ σημαντικά τήν παραγωγή τοῦ προηγούμενου ἔτους, ὅτι οἱ ὑπάρχουσες ἀποθεματοποιημένες ποσότητες ἦταν σημαντικά μεγαλύτερες ἀπ' ὅ,τι κατά τό ἴδιο χρονικό σημεῖο τῶν δύο τελευταίων οἰκονομικῶν ἐτῶν, ὅτι σέ ὁρισμένα Κράτη μέλη οἱ τιμές παραγωγοῦ σέ σύγκριση μέ τήν τιμή βάσεως ἦταν ἰδιαίτερα χαμηλές καί ὅτι οἱ κατά τό τρέχον οἰκονομικό ἔτος διαθέσιμες γιά ἐξαγωγή ποσότητες ἀπό χῶρες τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου φαίνονταν νά ἦταν μεγαλύτερες ἀπ' ὅ,τι τά προηγούμενα οἰκονομικά ἔτη. Ἡ Ἐπιτροπή προσπάθησε ἀρχικά — ἀρχές Μαρτίου —, μέ διαπραγματεύσεις μέ τίς κυριότερες προμηθεύτριες χῶρες, νά ἐπιτύχει μία μείωση τῶν προβλεπόμενων ἐξαγωγῶν ὕψους 380 000 τόνων, ἀπό τούς ὁποίους 75 000 ἀντιστοιχοῦσαν στή Χιλή, σέ 310 000 τόνους, μπόρεσε δέ νά ἔρθει σέ συμφωνία μέ τή Νότια Ἀφρική, τήν Ἀργεντινή, τήν Αὐστραλία καί τή Νέα Ζηλανδία. Ἡ Χιλή ἀντίθετα ἐπέμεινε στή δυνατότητα νά ἐξαγάγει στήν Κοινότητα τουλάχιστον 55 000 τόνους, δεδομένου ὅτι εἶχαν ἤδη συναφθεῖ σχετικές συμβάσεις ἐξαγωγῆς. Στηριζόμενη στήν ἐκτίμηση ὅτι ἡ Κοινότητα δέν μποροῦσε νά ἀπορροφήσει χωρίς διαταραχή περισσότερο ἀπό 310 000 τόνους, ἀπό τούς ὁποίους — μετά ἀπό ποσοστιαῖες μειώσεις τῶν προβλεπόμενων ἐξαγωγῶν — 42 000 τόνοι ἀντιστοιχοῦσαν στή Χιλή, ἡ Ἐπιτροπή προσπάθησε νά ἐπιτύχει αὐτό τό στόχο ὅσον ἀφορᾶ τή Χιλή, μέ μονομερή μέτρα διασφαλίσεως.

Προκειμένου νά ἐπιτευχθεῖ στίς 25 Ἀπριλίου ἡ παραπάνω ποσότητα καί ἐπειδή σύμφωνα μέ τίς διαθέσιμες πληροφορίες ἔπρεπε νά ἀναμένονται ἐμπορεύματα πού βρίσκονταν ἤδη καθ' ὁδόν ἤ πλοῖα πού εἶχαν φορτωθεῖ τίς τελευταῖες μέρες, ἡ Ἐπιτροπή ἐξέδωσε στίς 5 Ἀπριλίου 1979 τόν κανονισμό 687/79 (ABl. L 86 τῆς 6ης Ἀπριλίου 1979, σ. 18). Ὁ κανονισμός αὐτός ὁριζε στό ἄρθρο 1 ὅτι ἡ διάθεση στό ἐλεύθερο ἐμπόριο μήλων τῆς διακρίσεως 08.06 A II τοῦ κοινοῦ δασμολογίου καταγωγῆς Χιλῆς ἀναστέλλεται ἀπό 25 Ἀπριλίου ὡς 15 Αὐγούστου. Συγχρόνως δήλωνε ἡ Ἐπιτροπή στή χιλιανή κυβέρνηση μέ προφορική διακοίνωση στίς 6 Ἀπριλίου 1979 ὅτι ἦταν διατεθειμένη νά ἐπανεξετάσει τά μέτρα πού ἔλαβε ἐφόσον οἱ εἰσαγωγές στίς 25 Ἀπριλίου δέ θά ἀνέρχονταν στήν καθορισμένη ποσότητα (42 000 τόνοι).

Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ἡ χιλιανή πρεσβεία τῆς ἀνακοίνωσε μέ ὑπόμνημα τῆς 17ης Ἀπριλίου 1979 ὅτι τρία πλοῖα μέ φορτίο 6 400 τόνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ληφθεῖ ὑπόψη στίς προηγούμενες ἐκτιμήσεις, δέ θά ἔφθαναν στήν Κοινότητα πρίν ἀπό τίς 25 Ἀπριλίου, ἐξέδωσε, γιά νά διευκολύνει αὐτές τίς εἰσαγωγές ἀλλά καί γιά νά ἐξασφαλίσει ὅτι δέ θά γίνονταν περαιτέρω εἰσαγωγές, στίς 23 Ἀπριλίου 1979 τόν κανονισμό 797/79 (ABl. L 101 τῆς 24ης Ἀπριλίου 1979, σ. 7),

τό ἄρθρο 1 τοῦ ὁποίου συμπλήρωσε τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 687/79 μέ τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

«Ἡ θέση σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία μέσα στήν Κοινότητα τῶν μήλων πού ἀναφέρονται στό πρῶτο ἐδάφιο, τά ὁποῖα μεταφέρονται μέ φορτηγά πλοῖα πού ἐγκατέλειψαν τή Χιλή τό ἀργότερο μέχρι τίς 12 Ἀπριλίου 1979 καί κατευθύνονται σ' ἕνα λιμάνι τῆς Κοινότητας, ἀναστέλλεται ἀπό τήν 5η Μαΐου 1979.

...»

Στίς 5 Μαΐου 1979 κατέστη σαφές ὅτι ὁρισμένες ἀπό τίς ποσότητες μήλων καταγωγῆς Χιλῆς, πού λήφθηκαν μέχρι τότε ὑπόψη, δέν προορίζονταν γιά τήν ἀγορά τῆς Κοινότητας καί ὅτι ἀπό τίς ποσότητες πού ἐγκρίθηκαν στή Χιλή εἰσάχθηκαν μόλις 38 600 τόνοι. Ἐπειδή ἔγινε γνωστό ὅτι δύο πλοῖα μέ ἕνα φορτίο 3 800 τόνων εἶχαν φθάσει στήν Κοινότητα μεταξύ τῆς 5ης καί τῆς 19ης Μαΐου — τό ἐμπόρευμα εἶχε τεθεῖ σέ τελωνειακή ἀποταμίευση — ἡ Ἐπιτροπή στίς 12 Ἰουνίου 1979 ἐξέδωσε περαιτέρω τόν κανονισμό 1152/79 (ABl. L 144 τῆς 13ης Ἰουνίου 1979, σ. 13), ὁ ὁποῖος τροποποίησε τό δεύτερο ἐδάφιο τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ 687/79 ὡς ἑξῆς:

«Ἡ θέση σέ ἐλεύθερη κυκλοφορία μέσα στήν Κοινότητα τῶν μήλων πού ἀναφέρονται στό πρῶτο ἐδάφιο, τά ὁποῖα μεταφέρονται μέ φορτηγά πλοῖα πού ἔφθασαν σ' ἕνα λιμάνι τῆς Κοινότητας πρίν ἀπό τίς 19 Μαΐου 1979, ἀναστέλλεται ἀπό τή 17η Ἰουνίου 1979.»

Μέ αὐτό τόν τρόπο μπόρεσαν νά εἰσαχθοῦν στήν Κοινότητα προφανῶς 42 000 τόνοι συνολικῶς μήλων Χιλῆς κατά τό οἰκονομικό ἔτος 1978/1979.

Ἡ ἐπιχείρηση εἰσαγωγῶν καί χονδρεμπόριου ὀπωροκηπευτικῶν Firma Dürbeck, προσφεύγουσα στήν κύρια δίκη, εἶχε συνάψει συμβάσεις γιά τήν εἰσαγωγή 300 000 κιβώτιων μήλων καταγωγῆς Χιλῆς ἀπό τά ὁποῖα εἶχαν εἰσαχθεῖ κατά τήν ἔκδοση τοῦ κανονισμοῦ 687/79 μόλις 180 000. Ἡ ὑπόλοιπη ποσότητα ἔπρεπε νά φορτωθεῖ κατά τρόπο ὥστε τό πλοῖο στή Χιλή νά μποροῦσε νά ἐγκαταλείψει τό λιμάνι μεταξύ τῆς 18ης καί τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 1979. Ἐνόψει τῶν μέτρων πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή καί ἐπειδή αὐτή δέν ἱκανοποίησε τήν αἴτηση περί χορηγήσεως κατ' ἐξαίρεση ἐγκρίσεως γιά 2 000 τόνους ἡ ὁποία τῆς ὑποβλήθηκε μέ τηλετύπημα στίς 10 καί 12 Ἀπριλίου 1979, ἡ Firma Dürbeck κατάγγειλε τό συμβόλαιο ἀγορᾶς καί τό ναυλοσύμφωνο.

Γιά νά καταστήσει δυνατό τόν ἔλεγχο τῆς νομιμότητας τῶν μέτρων πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή, ἴσως ἐπίσης καί γιά νά προετοιμάσει δικαστικό ἀγώνα γιά ἀποζημίωση, ὅπως καί ἔγινε ἀργότερα, κατά τῆς Κοινότητας (πρβλ. ὑπόθεση 11/81), ἡ Firma Dürbeck εἰσήγαγε στίς 25 Ἰουλίου 1979 ἀεροπορικῶς δύο χαρτοκιβώτια μέ μῆλα Χιλῆς βάρους 45 χιλιογράμμων, τόν ἐκτελωνισμό τῶν ὁποίων ἀρνήθηκε τό Κεντρικό Τελωνεῖο Ἀερολιμένα Φραγκφούρτης/Μάιν, ἐπικαλούμενο τόν κανονισμό τῆς Ἐπιτροπῆς 687/79.

Ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀρνήσεως προσέφυγε ἡ Firma Dürbeck στό Hessisches Finanzgericht μέ τήν αἰτιολογία ὅτι οἱ ἀμέσως ἀνωτέρω κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἄκυροι. Ἡ Ἐπιτροπή, κατά τήν προσφεύγουσα, δέν προέβη σέ ἐπιμελή ἔρευνα καί ἀξιολόγηση τῆς καταστάσεως ὅπως ἦταν ἀπαραίτητο σύμφωνα μέ τίς παραπάνω κοινοτικές διατάξεις. Ἐπιπλέον οἱ κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς παραβίασαν τήν ἀρχή τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀπαγορεύσεως διακρίσεων, τέλος δέ τά μέτρα πού λήφθηκαν πρέπει νά θεωρηθοῦν ὡς ἀνεπίτρεπτα ἐπειδή παρέβησαν τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ σέ συνδυασμό μέ τίς διατάξεις τῆς Γενικῆς συμφωνίας δασμῶν καί ἐμπορίου (GATT) καί τοῦ διεθνοῦς ἐξωτερικοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου.

Ἐνόψει αὐτῶν τῶν ἰσχυρισμῶν τό Hessisches Finanzgericht μέ διάταξη τῆς 24ης Μαρτίου 1980 ἀνέβαλε τή δίκη καί ὑπέβαλε γιά ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Εἶναι ἔγκυρος ὁ κανονισμός (ΕΟΚ) 687/79 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 5. 4. 1979 (ABl. L 86/18) σέ συνδυασμό μέ τούς τροποποιητικούς κανονισμούς 797/79 τῆς 23. 4. 1979 (ABl. L 101/7) καί 1152/79 τῆς 12. 6. 1979 (ABl. L 144/13);»

Πρίν ἐξετάσω αὐτό τό ἐρώτημα ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ χιλιανή κυβέρνηση ζήτησε στά πλαίσια τῆς GATT καί βάσει τοῦ ἄρθρου XXIII 2 διαβουλεύσεις ὡς πρός τά μέτρα πού λήφθηκαν καί ὅτι ἔγιναν σχετικά συνεδριάσεις μιᾶς ὁμάδας ἐργασίας στίς 24 Μαρτίου καί στίς 18 Ἰουνίου 1980. Γιά τά ἀποτελέσματα πού προέκυψαν σχετικῶς μᾶς πληροφόρησε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς κατά τήν προφορική διαδικασία.

Ἐξάλλου τά μέτρα τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἐνδιαφέρουν ἐδῶ ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενο τριῶν ἐκκρεμῶν δικῶν (ὑποθέσεις 201, 202 καί 253/80) πού κίνησαν ἄλλες ἐπιχειρήσεις εὐθέως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατά τό ἄρθρο 215 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Καθόσον σ' αὐτές τίς δίκες προβάλλονται πρόσθετα ἐπιχειρήματα σχετικά μέ τή νομιμότητα τῶν μέτρων πού λήφθηκαν εἶναι αὐτονόητο ὅτι θά τά ἐξετάσω ἤδη στήν παρούσα δίκη, ἐπειδή κατά τή γνώμη μου τό Δικαστήριο ὀφείλει, ἀκόμα καί ἄν δέν ἔχει σχετική ὑποχρέωση στό πλαίσιο τοῦ ἐλέγχου τοῦ κύρους κατά τό ἄρθρο 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, νά συμπεριλαμβάνει στήν ἔρευνά του συγχρόνως ἐκκρεμεῖς δίκες πού ἀφοροῦν τό ἴδιο πρόβλημα.

1. Στήν ἀρχή ὅσων πρόκειται νά ἐκθέσω, ὀφείλω νά κάνω μιά σύντομη παρατήρηση ὡς πρός τό παραδεκτό. Ἡ Ἐπιτροπή δέν τό ἀμφισβήτησε βέβαια ρητά ἀλλά στό ὑπόμνημά της ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι θεωρεῖ τήν ἐπίδικη στήν κύρια δίκη μέθοδο εἰσαγωγῆς — παράδοση μιᾶς ἐλάχιστης ποσότητας μήλων Χιλῆς ἀεροπορικῶς — ὡς ἀπόλυτα ἀσυνήθιστη.

Σέ συμφωνία μέ τήν προσφεύγουσα φρονῶ ἐντούτοις ὅτι δέν μποροῦμε νά ἀρνηθοῦμε νά δώσουμε λύση στό πρόβλημα κοινοτικοῦ δικαίου πού μᾶς ὑποβλήθηκε μέ τήν αἰτιολογία ὅτι δέν ὑπάρχει ἔννομο συμφέρον ἐπειδή πρόκειται γιά τεχνητό τρόπο ἐνέργειας. Τό ἄν ὑπάρχει ἔννομο συμφέρον πρέπει νά κριθεῖ ἀπό τό δικαστή τῆς κύριας δίκης, ὁ ὁποῖος προφανῶς δέ διέκρινε κανένα λόγο γιά νά ἀμφιβάλει ὡς πρός αὐτό. Παράλληλα δέν μπορεῖ κανείς νά ἰσχυριστεῖ ὅτι ἡ προσφεύγουσα θά μποροῦσε νά ἀσκήσει τά δικαιώματά της μέ ἄλλο τρόπο. Πράγματι δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἀπευθείας προσβολή τῶν μέτρων πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ λόγω τοῦ νομοθετικοῦ χαρακτήρα τους. Ἡ ἀγωγή ἀποζημιώσεως ὅμως λόγω εὐθύνης τῶν ὀργάνων, τήν ἄσκηση τῆς ὁποίας ἀποφάσισε στό μεταξύ ἡ προσφεύγουσα, διέπεται ἀπό ἐντελῶς εἰδικές προϋποθέσεις. Συνεπῶς δύσκολα μπορεῖ νά ἐπικριθεῖ τό ὅτι ἐπιδιώκεται προηγουμένως ἡ ἔρευνα τοῦ κύρους τῆς προσβαλλόμενης ὡς ζημιογόνου πράξεως μέ ἕναν ἄλλο ἐπίσης τρόπο, ὁ ὁποῖος φαίνεται πρόσφορος ἐν προκειμένω, καί γιά τόν ὁποῖο, σύμφωνα μέ τό γερμανικό δίκαιο — ἄδειες εἰσαγωγῆς δέν ἀπαιτοῦνται — προϋπόθεση εἶναι ἡ πραγματική διενέργεια μιᾶς εἰσαγωγῆς.

2. Σύμφωνα μέ τά νόμιμα ἐρείσματα πού ἀναφέρθηκαν στήν ἀρχή, τά ὁποῖα ἰσχύουν γιά τά μέτρα τῆς Ἐπιτροπῆς, εἶναι σαφές ὅτι, γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού ὑποβλήθηκε, ἡ οἰκονομική ἔρευνα — τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς στήν Κοινότητα καί τῆς ἐπιδράσεως τῶν εἰσαγωγῶν σ' αὐτήν — ἔχει μεγάλη βαρύτητα. Πρίν

άσχοληθῶ μέ αὐτή θά ἤθελα νά προτάξω μερικές καθαρά ἤ κυρίως νομικές σκέψεις, γιά τίς ὁποῖες ἔδωσαν ἀφορμή οἱ ἰσχυρισμοί πού προβλήθηκαν στήν παρούσα δίκη καί στή δίκη περί ἀποζημιώσεως.

α) Οἱ προσφεύγοντες τῆς ὑποθέσεως 201/80 τόνισαν τήν ἀναγκαιότητα συσταλτικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 καί κατά συνέπεια τή διενέργεια ἐξαιρετικά διεξοδικοῦ ἐλέγχου τῶν μέτρων πού στηρίζονται σ' αὐτό τό ἄρθρο. Οἱ προσφεύγοντες ἐπέστησαν τήν προσοχή στό ὅτι ἡ ἀναστολή τῶν εἰσαγωγῶν συνιστᾶ ἀπόκλιση ἀπό τό ἄρθρο 22 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ ἐφαρμογή ποσοτικῶν περιορισμῶν ἤ μέτρων ἰσοδύναμου ἀποτελέσματος κατά τήν εἰσαγωγή ἀπό τρίτες χῶρες ἀπαγορεύεται. Ἐξάλλου ἡ λειτουργία κυρίως τοῦ συστήματος πού θεσπίζει τό ἄρθρο 23 ἐπ. τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 — καθορισμός τιμῶν ἀναφορᾶς καί τιμῶν εἰσαγωγῆς, καθώς καί ἐπιβολή ἐξισωτικῶν εἰσφορῶν κατά τήν εἰσαγωγή — ἔγκειται στήν ἀποφυγή διαταραχῶν, οἱ ὁποῖες θά μποροῦσαν νά προκύψουν ἀπό τό ἐπίπεδο τιμῶν τῶν προσφορῶν ἀπό τρίτες χῶρες.

Ἡ ὀρθότητα αὐτῆς τῆς ἀπόψεως δέν μπορεῖ γενικά νά ἀμφισβητηθεῖ. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὅμως δέν μπορεῖ νά παραβλέπεται ὅτι ἡ ἀποστολή πού ἔχει ἀνατεθεῖ στήν Ἐπιτροπή — ἔρευνα τῆς ὑπάρξεως σοβαρῆς ἤ ἐπαπειλούμενης διαταραχῆς, καθώς καί τῶν συνεπειῶν πού συνάγονται ἀπ' αὐτό — ἀπαιτεῖ εὐρύ πεδίο ἐκτιμήσεως ἐπειδή ἡ ἀποστολή αὐτή συνεπάγεται μιά οἰκονομική προεκτίμηση ἀναγκαστικά περίπλοκου χαρακτήρα καί ἐπειδή πρόκειται γιά λήψη πολύπλοκων οἰκονομικῶν μέτρων. Αὐτό τονίστηκε μέ ἀπόλυτη σαφήνεια μέ τήν ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 40/72 (I. Schroeder KG κατά Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, ἀπόφαση τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1973, Slg. 1973, σ. 125, ἰδίως σκέψη 14), στήν ὁποία ἐπρόκειτο γιά μιά παρόμοια κατάσταση — προστατευτικά μέτρα κατά τῆς εἰσαγωγῆς ἐπεξεργασμένων προϊόντων ντομάτας.

6) Ἡ προσφεύγουσα στήν κύρια δίκη ἐπέκρινε τό ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἀνέφεραν τόν κανονισμό 2707/72, στόν ὁποῖο — ὅπως ἤδη ἐκτέθηκε — καθορίζεται τί πρέπει νά λαμβάνεται ὑπόψη κατά τήν κρίση τοῦ ζητήματος, ἄν ὑφίσταται μία κατάσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, θεωρεῖ δέ ὅτι αὐτό συνιστᾶ τυπικό ἐλάττωμα τό ὁποῖο συνεπάγεται τό μή ἔγκυρο τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, γιατί εἶναι ἀμφισβητήσιμο τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή τήρησε τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 2707/72. Ἐν πάση περιπτώσει παρέμειναν ἔτσι στοιχεῖα ἄγνωστα στούς θιγόμενους, τά ὁποῖα εἶχαν ἀνάγκη γιά τή δικαστική τους ἄμυνα.

Σχετικά, θά ἤθελα νά ἐκφράσω τή γνώμη ὅτι ὡς νόμιμο ἔρεισμα γιά τούς κανονισμούς τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νά θεωρηθεῖ πρωτίστως ὁ κανονισμός 1035/72, γιά τόν ὁποῖο γίνεται ρητά λόγος στίς αἰτιολογικές σκέψεις τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. Παράλληλα, τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε ὑπόψη τόν κανονισμό 2707/72 δέ φαίνεται μόνο ἀπό τίς οἰκονομικές σταθμίσεις, γιά τίς ὁποῖες γίνεται λόγος στίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ, ἀλλά ἐπιπλέον καί ἀπό τά στοιχεῖα πού παρασχέθηκαν κατά τή δίκη, ἔτσι ὥστε μέ βεβαιότητα νά ἀποκλείεται ἡ ὑπόνοια παρακωλύσεως τῆς δικαστικῆς ἄμυνας, πράγμα πού ἀκριβῶς δέ φαίνεται πιθανό καί ἀπό τούς ἔγγραφους ἰσχυρισμούς τῆς προσφεύγουσας.

Συνεπῶς δέν ὑφίσταται κανένας λόγος νά χαρακτηριστεῖ τό κενό πού παρουσιάστηκε στήν παρούσα περίπτωση ὡς παράλειψη οὐσιώδους τύπου, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ σέ ἀκυρότητα τοῦ μέτρου πού λήφθηκε.

γ) Οἱ προσφεύγοντες στήν ὑπόθεση 201/80 παρατήρησαν περαιτέρω ἐπικρίνοντας τίς αἰτιολογικές σκέψεις τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι σ' αὐτές δέν ἀναφερόταν τίποτα γιά τίς τιμές τῶν προϊόντων ἀπό τρίτες χῶρες καί γιά τήν τάση πτώσεως τῆς τιμῆς συναλλάγματος παρόλο ὅτι αὐτό ἀναφερόταν στόν κανονισμό 2707/72 ὡς ἕνα στοιχεῖο πού ἔπρεπε νά ληφθεῖ ὑπόψη. Ἐπιπλέον ἐπέκριναν τό ὅτι στίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 687/79 γίνεται λόγος μόνο γιά ἄμεσο κίνδυνο εὐρέων ἀποσύρσεων, καθώς καί ὅτι οἱ εἰσαγωγές ἀπό τρίτες χῶρες θά μποροῦσαν θεωρητικά νά αὐξήσουν τίς ποσότητες πού θά ἔπρεπε νά ἀποσυρθοῦν ἀπό τήν ἀγορά. Αὐτό φαίνεται νά ἀρκεῖ κατά τόν κανονισμό 2707/72, τό ἄρθρο 1 στοιχεῖο δ τοῦ ὁποίου μιλάει γιά «ποσότητες γιά τίς ὁποῖες λήφθηκαν ἤ θά μποροῦσαν νά ληφθοῦν μέτρα ἀποσύρσεως». Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 μέτρα ἐναντίον τρίτων χωρῶν λόγω ἀποσύρσεων ἀπό τήν ἀγορά ἦταν δυνατό νά ληφθοῦν μόνο ἐφόσον εἶχαν πράγματι ληφθεῖ μέτρα ἀποσύρσεως ἤ ἐξαγορᾶς καί ἀναφέρονταν σέ σημαντικές ποσότητες. Ἔχοντας αὐτό ὡς βάση θά πρέπει συνεπῶς νά γίνει δεκτό — καί ἐφόσον δέν ἀμφισβητεῖται ἡ συμφωνία τοῦ κανονισμοῦ 2707/72 μέ τόν κανονισμό 1035/72 — ὅτι τό κριτήριο πού συνάγεται ἀπό τόν κανονισμό 2707/72 πρέπει νά νοηθεῖ τουλάχιστον μέ τήν ἔννοια ὅτι κατά τίς ἀποσύρσεις ἀπό τήν ἀγορά πρόκειται γιά μία τωρινή δυνατότητα καί ὄχι μόνο — ὅπως ἀναφέρουν οἱ αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς — γιά ἕνα μελλοντικό κίνδυνο.

Πρέπει ἐπιπλέον νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τό σύστημα τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 (πρβλ. ἄρθρο 23 ἐπ.) πληροφορεῖται συνεχῶς γιά τίς τιμές στίς τρίτες χῶρες. Συνεπῶς δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος ὅτι δέν ἔλαβε ὑπόψη αὐτά τά στοιχεῖα καί τίς τάσεις ἐξελίξεώς τους. Τό ὅτι ἐντούτοις δέ γίνεται λόγος γι' αὐτό στίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ ἐξηγεῖται ἀπό τό ὅτι οἱ εἰσαγωγές ἀπό τρίτες χῶρες καί ἡ ἐξέλιξή τους κατά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 ἐνόψει τοῦ ὁπωσδήποτε ἤδη σαφῶς χαμηλοῦ ἐπιπέδου τιμῶν στήν Κοινότητα συνιστοῦσαν γιά τήν Ἐπιτροπή λιγότερο ἕνα πρόβλημα τιμῶν καί περισσότερο ἕνα πρόβλημα ποσοτήτων. Ἡ Ἐπιτροπή δέ φοβόταν τόσο μία διαταραχή τῆς ἀγορᾶς ἀπό μία περαιτέρω πτώση τῶν ἐσωτερικῶν τιμῶν ὅσο, ἀντιθέτως, ἀπό μία μείωση τῶν πωλήσεων καί μία ἐπέκταση τῶν συνδεόμενων μέ αὐτή μέτρων παρεμβάσεως. Ἡ παρούσα ὑπόθεση θυμίζει σχετικά τίς ὑποθέσεις 41-44/70 (NV International Fruit Company καί λοιποί κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 13ης Μαΐου 1971, Slg. 1971, σ. 411 ἐπ.), στίς ὁποῖες γιά τήν κρίση τῶν μέτρων διασφαλίσεως πρός ὄφελος τῆς ἀγορᾶς μήλων δέ δόθηκε μεγάλη σημασία στίς τιμές τῶν εἰσαγόμενων προϊόντων, ἐνῶ θεωρήθηκε ἐπαρκές τό ὅτι ἀπό τίς αὐξανόμενες εἰσαγωγές, οἱ ὁποῖες ὄφειλαν νά καλύψουν τή ζήτηση, παρουσιαζόταν κίνδυνος ἐντονότερων παρεμβάσεων.

Ἐξάλλου δέν μπορεῖ κατά τή γνώμη μου νά γίνει ἐπίσης λόγος ὅτι ἔγινε κακή ἐκτίμηση τοῦ ἄρθρου 29 παράγραφος 1 δεύτερη περίπτωση τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 ἤ ὅτι ἐφαρμόστηκε ἐσφαλμένα τό ἄρθρο 1 στοιχεῖο δ δεύτερη περίπτωση τοῦ κανονισμοῦ 2707/72. Τό ἄρθρο 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 προβλέπει δύο περιπτώσεις οἱ ὁποῖες μπορεῖ νά ὁδηγήσουν στή λήψη κατάλληλων μέτρων στό ἐμπόριο μέ τρίτες χῶρες. Ἡ πρώτη περίπτωση συντρέχει ὅταν στήν Κοινότητα ἡ ἀγορά γιά ἕνα ἤ περισσότερα ἀπό τά προϊόντα πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 1 ἐκτίθεται λόγω εἰσαγωγῶν ἤ ἐξαγωγῶν σέ σοβαρές διαταραχές ἤ ἀπειλεῖται ἀπό σοβαρές διαταραχές. Ἡ δεύτερη περίπτωση παρουσιάζεται — καί μάλιστα προφανῶς χωρίς νά χρειάζεται νά ἀποδειχτεῖ ὅτι αἰτία τῆς διαταραχῆς εἶναι

ἀκριβῶς οἱ εἰσαγωγές — ὅταν τά ἐφαρμοσθέντα στό πλαίσιο τῶν ἄρθρων 18 καί 19 μέτρα ἀποσύρσεως ἤ ἐξαγορᾶς τῶν προϊόντων πού ἀναφέρονται στό παράρτημα III α ἀφοροῦν σημαντικές ποσότητες. Σχετικά μέ τήν πρώτη περίπτωση ὅμως — καί γιά μία τέτοια πρόκειται ἐδῶ — ὁρίζεται ὁμοίως σ' ἕναν κανονισμό τοῦ Συμβουλίου, ἄρα σέ μία πράξη ἴδιας ἱεραρχικῆς ἀξίας — ὅτι γιά νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ἐρώτημα ἄν ἀνέκυψε μία τέτοια κατάσταση πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ποσότητες γιά τίς ὁποῖες λήφθηκαν ἤ μποροῦσαν νά ληφθοῦν μέτρα ἀποσύρσεως. Μέ τά ἀνωτέρω γίνεται σαφές, καί μάλιστα χωρίς νά ἀνακύπτει θέμα ἑνός λογικοῦ ρήγματος στό σύστημα ἤ μή συμφωνίας τοῦ κανονισμοῦ 2707/72 μέ τόν κανονισμό 1035/72, ὅτι σ' αὐτή τήν ἀλληλουχία ἀρκεῖ ὁ φόβος ὅτι μπορεῖ νά χρειαστεῖ νά ληφθοῦν μέτρα παρεμβάσεως καί μάλιστα ὄχι μόνο ὡς μία τωρινή δυνατότητα ἀλλά καί ὡς ἕνας μελλοντικός κίνδυνος.

Πέρα ἀπ' αὐτά δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι πράγματι ἤδη τό Μάρτιο τοῦ 1979 ἐπακολούθησαν ἀποσύρσεις ἀπό τήν ἀγορά σέ ἰδιαίτερα σημαντική ἔκταση. Αὐτό τό γεγονός πρέπει νά θεωρηθεῖ ἀποφασιστικῆς σημασίας καί ὄχι ἀντίθετα τό ὅτι σχετικά ἔγινε λόγος, ὄχι στίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ ἀλλά μόλις στή δίκη, δύσκολα δέ μπορεῖ νά προβληθεῖ ἡ ἀξίωση — προκειμένου νά ἀποφευχθοῦν αἰτιάσεις γιά ἔλλειψη αἰτιολογίας — ὅτι στίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ πρέπει νά δίνεται μία λεπτομερής καί πλήρης παρουσίαση τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως.

3. Ἔρχομαι τώρα στόν πυρήνα τῆς δίκης, δηλαδή στό ζήτημα ἄν ἡ Ἐπιτροπή ὀρθῶς τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 ἔλαβε ὡς βάση τό ὅτι ἡ κοινοτική ἀγορά ἐπιτραπέζιων μήλων ἔπρεπε λόγω εἰσαγωγῶν νά ἀναμένει σοβαρές διαταραχές. Ἐδῶ πρέπει ἰδιαίτερα — ὅπως τό ἀπαιτεῖ ὁ κανονισμός 2707/72 — νά ἐξεταστεῖ σέ ποιά συμπεράσματα κατέληξε — καί μποροῦσε πράγματι νά καταλήξει — σέ σχέση μέ τήν ἔκταση τῶν ἀναμενόμενων εἰσαγωγῶν, τίς διαθέσιμες ποσότητες στήν Κοινή Ἀγορά, τίς τιμές ἡμεδαπῶν προϊόντων στήν Κοινή Ἀγορά καί τίς ποσότητες, γιά τίς ὁποῖες λήφθηκαν ἤ μποροῦσαν νά ληφθοῦν μέτρα ἀποσύρσεως. Μέ βάση τά ἀνωτέρω πρέπει νά σκεφτοῦμε ἄν ἡ ἀναστολή εἰσαγωγῶν ἀπό τή Χιλή φαίνεται δικαιολογημένη.

α) Σύμφωνα μέ αὐτά πού προέκυψαν κατά τή διαδικασία, δύσκολα μπορεῖ νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ Κοινή Ἀγορά βρισκόταν τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 σέ πολύ δύσκολη κατάσταση ὡς πρός τά ἐπιτραπέζια μῆλα.

Γιά νά ἀποδειχθεῖ αὐτό δέν ἀρκοῦν βεβαίως τά στοιχεῖα γιά τό μέγεθος τῆς συγκομιδῆς τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1978/79 (6 676 000 τόνοι) καί ἡ σύγκριση μέ προηγούμενες συγκομιδές (1975/76: 7 551 000 τόνοι, 1976/77: 6 497 000 τόνοι, 1977/78: 5 122 000 τόνοι), ἐπειδή, ὅπως τόνισε ὀρθῶς ἡ προσφεύγουσα, γιά τήν ἀγορά καί γιά τήν ἐκτίμησή της ἔχουν σημασία μόνο προϊόντα πού μποροῦν νά διατεθοῦν στήν ἀγορά, δηλαδή ἐμπορεύματα πού ἀνταποκρίνονται στίς ποιοτικές προδιαγραφές τῆς κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς. Ἡ Ἐπιτροπή δέν μπόρεσε ἐντούτοις νά δώσει σχετικά ἀριθμούς ὅπως ἐξάλλου καί ἡ προσφεύγουσα δέν μπόρεσε νά ἀποδείξει τίς θέσεις της, δηλαδή ὅτι ἡ συγκομιδή τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1978/79 ἀνταποκρινόταν στίς ποιοτικές προδιαγραφές μόνο κατά λιγότερο ἀπό ἕνα τρίτο.

Ἀποφασιστικά εἶναι ἀντιθέτως ἄλλα δεδομένα.

— Ἔτσι, οἱ ἀριθμοί γιά τά *ἀποθέματα* εἶναι ἐντυπωσιακοί, ἰδιαίτερα ἄν ἀντιπαρατεθοῦν μέ τούς ἀριθμούς τῆς συγκομιδῆς. Ὅταν τό Μάρτιο καί τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1979 βρίσκονταν ἀποθεματοποιημένοι 1 499 000 καί 1 152 000 τόνοι, οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοί

γιά τό 1977 ἦταν 1 264 000 καί 872 000 τόνοι, καθώς καί γιά τό 1978, μέ ἰδιαίτερα μικρή συγκομιδή, 1 072 000 καί 750 000 τόνοι. Τό συμπέρασμα πού προκύπτει ἀπό τά ἀνωτέρω σχετικά μέ τήν παρούσα ὑπόθεση καί πού ἀφορᾶ τήν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς δέν μπορεῖ νά κλονιστεῖ ἀπό τά διαφορετικά ἐπιχειρήματα πού πρόβαλε ἡ προσφεύγουσα. Αὐτό ἰσχύει ἰδιαίτερα γιά τήν παρατήρησή της ὅτι τό 55 ἕως 60 % τῶν εἰσαγωγῶν ἀπό τή Χιλή προοριζόταν γιά τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ὅπου τά ἀποθέματα ἀνέρχονταν σέ μικρότερο ὕψος.

Πράγματι, ἐνόψει ἑνός μέτρου διασφαλίσεως πού ἰσχύει γιά ὅλη τήν Κοινότητα σημασία ἔχει αὐτονόητα ἡ κατάσταση σέ ὅλη τήν Κοινότητα, ὅπως ἐξάλλου δέν ἔχει σημασία ἐδῶ νά ληφθοῦν ὑπόψη μόνο οἱ εἰσαγωγές ἀπό τή Χιλή. Ἡ προσφεύγουσα δέν μπόρεσε νά προσκομίσει ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ της ὅτι οἱ παραγωγοί μετά τό τέλος τῆς συγκομιδῆς κράτησαν ἐπίτηδες τά μῆλα μακριά ἀπό τήν ἀγορά, ἰδίως ὡς πρός τό ὅτι ἡ παρακράτηση αὐτή ἦταν ὑπέρμετρη καί δέν ἐλάμβανε ὑπόψη τίς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς. Ὅσον ἀφορᾶ τή γνώμη τῆς προσφεύγουσας ὅτι τό σωστό εἶναι νά ληφθοῦν ὑπόψη μόνο ἀποθέματα πού βρίσκονταν σέ ἀποθῆκες ψυγεῖα καί ὅτι κατά ἕνα σημαντικό μέρος εἶχαν ἐναποθηκευτεῖ προϊόντα πού δέν ἐπιδέχονταν μέτρα παρεμβάσεως, ἀκούσαμε ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέ ἀναφορές σέ συγγράμματα ὅτι ἡ ἀποθήκευση ὁρισμένων εἰδῶν εἶναι δυνατή καί ἔξω ἀπό ἀποθῆκες ψυγεῖα μέχρι καί τό Μάιο, γι' αὐτό δέ τό λόγο μπόρεσαν νά ληφθοῦν ὑπόψη στήν ἐκτίμηση τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς πού ἔγινε τόν Ἀπρίλιο. Ἐξάλλου εἶναι περισσότερο ἀπό σαφές ὅτι οἰκονομικό ἐνδιαφέρον παρουσιάζει μόνο ἡ ἀποθεματοποίηση — πού συνεπάγεται ὑψηλά ἔξοδα — προϊόντων, τά ὁποῖα εἶναι δυνατό νά πωληθοῦν. Πρέπει ἐπίσης νά λάβουμε ὑπόψη — αὐτό ἀφορᾶ ἰδιαίτερα τίς ἀποθῆκες παρεμβάσεως — ὅτι ἡ εὐθύνη γιά τά μέτρα παρεμβάσεως καί τή διενέργεια σχετικῶν ποιοτικῶν ἐλέγχων ἀνήκει στά Κράτη μέλη καί ὅτι συνεπῶς ἡ Ἐπιτροπή γιά τά μέτρα πού πρέπει νά λάβει στηρίζεται στήν ὀρθότητα τῶν ἀριθμῶν πού τῆς παρέχουν τά Κράτη μέλη ἐφόσον δέν ὑφίστανται σοβαρά στοιχεῖα πού νά δικαιολογοῦν ἀμφιβολίες. Τέτοια στοιχεῖα ὅμως δέν μπόρεσε νά παρουσιάσει ἡ προσφεύγουσα γιά τό χρονικό διάστημα πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ οὔτε ἀναφέρονται στήν ἔκτακτη ἔκθεση, πού ἀναφέρει ἡ προσφεύγουσα, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου σχετικά μέ διάφορα μέτρα σέ συνάρτηση μέ τήν ἐκτέλεση τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ΕΓΤΠΕ, τμῆμα ἐγγύηση (οἰκονομικό ἔτος 1978) (ABl. C 258), ἡ ὁποία περιέχει μόνο μερικές κριτικές παρατηρήσεις γιά τήν ὀρθή ἐφαρμογή τῶν μέτρων παρεμβάσεων, τή διενέργεια ἐλέγχων ἀπό τά Κράτη μέλη καί τήν πληροφόρηση τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπό τά Κράτη μέλη, παράλληλα δέ μιλᾶ συνεχῶς γιά τίς ἐπανειλημμένες προσπάθειες τῆς Ἐπιτροπῆς νά ἐνισχυθοῦν οἱ ἔλεγχοι.

— Ἐντυπωσιακό εἶναι περαιτέρω ὅ,τι λέχθηκε γιά τήν *κατάσταση τῶν τιμῶν* πού ὑπῆρχε στήν Κοινή Ἀγορά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979. Σύμφωνα μέ αὐτά οἱ τιμές στήν ἀγορά βρίσκονταν τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1979 στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας μεταξύ 16,46 καί 19,84 λογιστικῶν μονάδων, στό Βέλγιο μεταξύ 13,90 καί 16,39 λογιστικῶν μονάδων καί στίς Κάτω Χῶρες μεταξύ 14,86 καί 20,26 λογιστικῶν μονάδων, συνεπῶς δέν ἔφταναν τήν τιμή βάσεως τῶν 21,26 λογιστικῶν μονάδων, ἡ ὁποία ὁρίζεται σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 16 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 βάσει τῆς ἐξελίξεως τῆς μέσης ἀξίας τῶν τιμῶν πού καθορίζονται στίς πιό ἀντιπροσωπευτικές ἀγορές παραγωγῶν στήν Κοινότητα κατά τά τρία τελευταῖα χρόνια. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης τό ὅτι σέ πέντε ἀπό ἑπτά Κράτη μέλη οἱ τιμές πολύ ἀπῆχαν ἀπό τό νά ἔχουν ἐπιτύχει τό ἐπίπεδο πού ἴσχυε τό Μάρτιο τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1976/77, στό ὁποῖο

ὑπῆρξε παρόμοια συγκομιδή. Αὐτό προκύπτει μέ σαφήνεια ἀπό τούς πίνακες πού προσκόμισε ἡ Ἐπιτροπή κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἐξάλλου, ἡ τάση τῶν τιμῶν ἦταν τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 (Φεβρουάριος μέχρι Ἀπρίλιο) στά περισσότερα Κράτη μέλη (Γαλλία, Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, Ἰταλία, Ἰρλανδία καί Δανία) σαφῶς πτωτική, πράγμα πού ἀπορρέει καί ἀπό τίς σχετικές ἐκθέσεις πού προσκόμισε ἡ Ἐπιτροπή.

— Περαιτέρω προκαλοῦν σκέψεις αὐτά πού προέκυψαν σχετικά μέ τήν ἔκταση τῶν ἀποσύρσεων ἀπό τήν ἀγορά, οἱ ὁποῖες διενεργήθηκαν κατά τόν κρίσιμο χρόνο καί οἱ ὁποῖες σύμφωνα μέ τήν κοινή ὀργάνωση ἀγορᾶς (ἄρθρα 15, 15 στοιχεῖο α καί 19 διενεργοῦνται μόνο ἄν οἱ τιμές κατέβαιναν πολύ πιό κάτω ἀπό τήν τιμή βάσεως. Αὐτές οἱ ἀποσύρσεις ἀνέρχονταν τήν 1η Μαρτίου 1979 σέ 90 000 τόνους — οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοί τῶν ἐτῶν 1978 καί 1977 εἶναι 2 450 καί 115 000 τόνοι. Τήν 1η Ἀπριλίου 1979 ἀνέρχονταν ἤδη σέ 143 512 τόνους, γιά ὁλόκληρο δέ τό οἰκονομικό ἔτος 1978/79 σέ 378 974 τόνους. Σχετικά εἶναι χρήσιμο νά γίνει γνωστό ὅτι οἱ ἀποσύρσεις ἀνέρχονταν τό οἰκονομικό ἔτος 1976/77 σέ 167 189 τόνους καί μάλιστα τό οἰκονομικό ἔτος 1975/76 — κατά τήν ἄνοιξη τοῦ ὁποίου ὑπῆρχαν προφανῶς ὅμοια ἀποθέματα μέ τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 — σέ 840 000 τόνους.

Ὅλα αὐτά ἐπιτρέπουν ἀναμφίβολα νά συμπεράνουμε ὅτι τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 ὑπῆρχε στήν κοινή ἀγορά ἐπιτραπέζιων μήλων μία ἐξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση.

6) Μέ τά ἀνωτέρω συνδέεται καί τό ζήτημα ἄν ὁ ἀναμενόμενος ὄγκος εἰσαγωγῶν μποροῦσε νά ὁδηγήσει σέ ὄξυνση τῆς καταστάσεως καί ἄν οἱ περιορισμοί τῶν εἰσαγωγῶν πού ἀποφάσισε ἡ Ἐπιτροπή γιά νά ἐξουδετερωθεῖ αὐτή ἡ ἀπειλή ἦταν οἱ κατάλληλοι.

Ἡ προσφεύγουσα ἀντιτάχθηκε ἐν προκειμένω ὑποστηρίζοντας κατ' ἀρχήν ὅτι ἐπιβάλλεται ἀρνητική ἀπάντηση, ἐπειδή — ὡς πρός τά εἴδη, ποιότητες καί τιμές γιά τά ὁποῖα πρόκειται — μποροῦσε νά γίνει λόγος μόνο γιά μία περιορισμένη ὑποκατάσταση εἰσαγόμενων μήλων μέ ἡμεδαπά προϊόντα καί ἐπειδή, σύμφωνα μέ τή μέχρι τώρα ἐμπειρία, ἔπρεπε ἰδίως νά ληφθεῖ ὡς βάση τό ὅτι τά μῆλα πού εἰσάγονται τήν ἄνοιξη καί τήν ἀρχή τοῦ καλοκαιριοῦ ἑνός χρόνου προωθοῦν τίς πωλήσεις τῶν ἡμεδαπῶν προϊόντων καί ἐπιδροῦν εὐνοϊκά στήν κατάσταση τῶν τιμῶν. Τό ἐπιχείρημα αὐτό ὅμως δύσκολα μπορεῖ κανείς νά τό δεχτεῖ. Πράγματι, δύσκολα μπορεῖ νά νοηθεῖ ὅτι σέ μία κατάσταση πού χαρακτηρίζεται ἀπό μεγάλες δυσκολίες διαθέσεως τῶν ἡμεδαπῶν προϊόντων καί ἀπό πτώση τῶν τιμῶν στήν Κοινή Ἀγορά καταναλωτές πού δέν προσελκύονται πιά ἀπό ἡμεδαπά προϊόντα θά ἦταν πρόθυμοι μέ τήν εἰσαγωγή μήλων πρόσφατης συγκομιδῆς νά προμηθευτοῦν ὄχι μόνο αὐτά ἀλλά καί ἡμεδαπά ἀποθέματα καί μάλιστα σέ ὑψηλότερη τιμή. Παράλληλα ὡς πρός τό ζήτημα τῆς δυνατότητας ὑποκαταστάσεως δέν μπορεῖ νά ληφθεῖ ὑπόψη μόνο ἡ σχετική ἐκτίμηση πού ἔκανε ἡ εἰδική ὁμάδα τῆς GATT, ἡ ὁποία ἀσχολήθηκε μέ τίς αἰτιάσεις τῆς Χιλῆς καί γιά τήν ὁποία μᾶς πληροφόρησε ἡ Ἐπιτροπή, ἀλλά καί ἡ νομολογία (ἀπόφαση στίς ὑποθέσεις 41-44/70, Slg. 1971, σ. 411 ἐπ., ἰδίως σκέψεις 47 ἕως 54) εἶναι ἀπόλυτα σαφής. Ὑπενθυμίζω μόνο τίς δύο διαπιστώσεις πού περιέχονται σ' αὐτή τήν ἀπόφαση:

«Ὅπως καί ἄν ἔχουν διαμορφωθεῖ οἱ τιμές τῶν εἰσαγόμενων προϊόντων ὑπάρχει πάντως ὁ κίνδυνος αὐτά τά εἴδη, ἐπειδή εἶναι ὑποκατάστατα ντόπιων προϊόντων, νά προσελκύσουν ἕνα μέρος τῆς ζητήσεως καί νά προκαλέσουν τήν εἰσροή ἀκόμη μεγαλύτερων ποσοτήτων στούς ὀργανισμούς παρεμβάσεως.»

«Εἶναι μέν ἀλήθεια ὅτι τά προϊόντα ἀπό τρίτες χῶρες κατ' αὐτό τό χρόνο» (δηλαδή

τήν ἄνοιξη ἑνός ἔτους) «ὑπερεῖχαν σαφῶς ὡς πρός τήν ποιότητα καί τήν τιμή ἔναντι τῶν ἡμεδαπῶν προϊόντων, ἡ ποιότητα ὅμως τῶν ἡμεδαπῶν προϊόντων δέν ἦταν τόσο χαμηλή ὥστε τά δύο εἴδη νά μήν μποροῦσαν σέ καμία περίπτωση νά ὑποκατασταθοῦν ἀμοιβαῖα.»

Ἄν καί στήν παρούσα ὑπόθεση λάβουμε αὐτό ὡς βάση εἶναι σημαντικό τό ὅτι οἱ εἰσαγωγές πού λήφθηκαν ὑπόψη ἀνῆλθαν σύμφωνα μέ τήν ἔρευνα τῆς Ἐπιτροπῆς σέ 380 000 τόνους. Αὐτό σήμαινε αὔξηση ἰδίως σέ σχέση μέ τό προηγούμενο ἔτος, κατά τό ὁποῖο ἡ ντόπια συγκομιδή ἦταν ἐξαιρετικά μικρή, σέ σύγκριση δέ μέ τίς εἰσαγωγές τοῦ ἔτους 1977 (249 000 τόνοι), δηλαδή ἑνός οἰκονομικοῦ ἔτους μέ παρόμοια συγκομιδή, ἡ αὔξηση ἦταν ἐξαιρετικά σημαντική. Ἐξάλλου, ποτέ στά προηγούμενα χρόνια δέν ἐπιτεύχθηκε συγκομιδή αὐτῆς τῆς ἐκτάσεως. Συνεπῶς δύσκολα μπορεῖ κανείς νά ἐπικρίνει τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐνόψει ἑνός τέτοιου μεγέθους εἰσαγωγῶν στηρίχτηκε γιά τίς ἐκτιμήσεις της στήν ὕπαρξη κινδύνου διαταραχῆς καί δέν μπορεῖ, ἐνόψει τῆς καταστάσεως πού σκιαγραφήθηκε, νά γίνει λόγος γιά σφάλμα ἐκτιμήσεως ὅταν ἡ Ἐπιτροπή προσπαθοῦσε νά ἐπιτύχει μείωση μέχρι τό ὕψος περίπου τῶν 310 000 τόνων. Δέν πρέπει συνεπῶς νά ἀκολουθήσουμε τήν ἄποψη τῆς προσφεύγουσας ὅτι ἐπρόκειτο μόνο γιά τό ζήτημα ἄν οἱ 8 000 τόνοι μήλων πού θά εἰσάγονταν ἐπιπρόσθετα ἀπό τή Χιλή θά συνιστοῦσαν κίνδυνο διαταραχῆς. Τελείως ἀνεξάρτητα ἀπό τό ὅτι κατά τό χρονικό σημεῖο τῆς λήψεως τῶν ἐπικρινόμενων μέτρων δέν ὑπῆρχαν ἀκόμη ἀξιόπιστα στοιχεῖα γιά τίς συμβάσεις μεταφορᾶς 5 000 περίπου τόνων, καθώς καί ἀπό τό ὅτι δέν μποροῦσε νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ Χιλή θά περιοριζόταν στούς 55 000 τόνους — ἐπειδή αὐτός ὁ συμβιβαστικός ἀριθμός πράγματι δέν ἀποτέλεσε τό ἀντικείμενο μιᾶς συμφωνίας —, πρέπει ἀντιθέτως ὀρθότερα ὁ κίνδυνος διαταραχῆς νά θεωρηθεῖ ὅτι συνίστατο σ' ἕναν πρόσθετο ὄγκο εἰσαγωγῆς συνολικοῦ ὕψους περίπου 70 000 τόνων.

Ἡ κατά τά ἀνωτέρω μείωση τῶν εἰσαγωγῶν, πού ἡ Ἐπιτροπή θεώρησε — εὔστοχα ὅπως φρονῶ — ὡς ὀρθή, ἐπιτεύχθηκε σέ σχέση μέ ἄλλες ἐξαγωγικές χῶρες, ὡς γνωστό, μέσω συμφωνιῶν αὐτοπεριορισμοῦ. Ἐνῶ ἡ προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται στίς αἰτιάσεις της ὅτι πρέπει νά ἀμφισβητηθεῖ ἡ νομιμότητα μιᾶς τέτοιας μεθόδου ἔχω τή γνώμη ὅτι ἡ ἔρευνα αὐτοῦ τοῦ ζητήματος μπορεῖ ἐδῶ νά παραλειφθεῖ, ἐπειδή οἱ ἀνωτέρω συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ δέ συνιστοῦν νομική προϋπόθεση μέ τήν ἔννοια νόμιμου ἐρείσματος γιά τή Χιλή ἔναντι τῶν μέτρων διασφαλίσεως πού λήφθηκαν. Σημαντικό εἶναι μόνο τό ὅτι αὐτή ἡ μέθοδος ἦταν πράγματι ἀποτελεσματική, δηλαδή ὅτι μείωνε πραγματικά τόν κίνδυνο διαταραχῶν, ἔτσι ὥστε τά μονομερή μέτρα διασφαλίσεως νά περιορίζονταν στή Χιλή. Παραίτηση ἀπό λήψη μέτρων διασφαλίσεως ἔναντι τῆς Χιλῆς θά δημιουργοῦσε ἀπό τήν ἄλλη μεριά τόν κίνδυνο νά μήν μποροῦσαν οἱ ἄλλες χῶρες ἐξαγωγῆς νά τηρήσουν τίς συμφωνίες τους αὐτοπεριορισμοῦ, ὁπότε θά ἔπρεπε πράγματι νά ἀναμένεται μιά αὔξηση τῶν εἰσαγωγῶν κατά περίπου ὄχι μόνο 8 000 ἀλλά — ὅπως φοβόταν ἡ Ἐπιτροπή — 70 000 τόνων.

Πέρα ἀπ' αὐτά, ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα τοῦ κατά δίκαιο τρόπο καταμερισμοῦ τῆς μειώσεως ὅλων τῶν ἐξαγωγῶν, γιά τίς ὁποῖες ἐπρόκειτο, δέ βλέπω κανένα λόγο ἀσκήσεως ἐπικρίσεων. Ἡ Ἐπιτροπή ἐνήργησε ἐδῶ θέτοντας ὡς βάση τό μέσο ὅρο τῶν εἰσαγωγῶν τῶν τριῶν προηγούμενων ἐτῶν, ὁπότε γιά τό 1976, στό ὁποῖο ἡ Χιλή σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες χῶρες δέν τήρησε προφανῶς τή συμφωνία αὐτοπεριορισμοῦ, λήφθηκαν σαφῶς ὑπόψη ὄχι οἱ πραγματοποιημένες εἰσαγωγές ἀλλά ἐκεῖνες γιά τίς ὁποῖες ὑπῆρχε συμφωνία, ἀπό αὐτές δέ ἔγινε μία ποσοστιαία ἀφαίρεση. Κατ' αὐτό

τόν τρόπο πέτυχε ἡ Ἐπιτροπή — ὅπως μᾶς ἀνέφερε — γιά τή Χιλή τή μικρότερη δυνατή ποσοστιαία μείωση, ἔτσι ὥστε νά μήν μπορεῖ κατ' ἀρχήν νά γίνει λόγος γιά δυσμενή μεταχείριση αὐτῆς τῆς χώρας.

Ἡ προσφεύγουσα φρονεῖ ὅτι ὑπῆρχε λόγος νά ἐπιφυλαχθεῖ στή Χιλή ἀπό τό μέγεθος τῶν εἰσαγωγῶν πού προβλέπονταν ἕνα μεγαλύτερο μερίδιο ἐνόψει τοῦ ὅτι αὐτή ἡ χώρα ἄρχισε ἀργά ἐξαγωγικές δραστηριότητες, καθώς καί ἐνόψει τοῦ γεγονότος ὅτι τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 μπόρεσε νά ληφθεῖ ὡς βάση τό ὅτι οἱ ἐξαγωγικές χῶρες πού εἶχαν συνάψει συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ δέ θά ἐξαντλοῦσαν τίς προβλεπόμενες ποσοστώσεις. Τήν ἄποψη αὐτή ὅμως δέν μπορῶ νά τήν υἱοθετήσω. Πράγματι, δέ βλέπω βάσει ποιῶν συλλογισμῶν ἦταν ἀνάγκη γιά νά γίνει κάτι τέτοιο. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, δέ μοῦ φαίνεται δυνατό ἀπό τή συμπεριφορά ὁρισμένων κρατῶν τοῦ νότιου ἡμισφαίριου (Ἀργεντινή, Αὐστραλία καί Νέα Ζηλανδία) κατά τό οἰκονομικό ἔτος 1979/80, κατά τό ὁποῖο εἶχαν ἀνακοινωθεῖ προφανῶς μεγαλύτερες ποσότητες γιά εἰσαγωγή ἀπ' ὅσες πράγματι εἰσάχθηκαν, νά συναχθοῦν συμπεράσματα γιά τό οἰκονομικό ἔτος πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ. Μόνο σημαντικό εἶναι ἀντίθετα τό ὅτι σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες τῆς Ἐπιτροπῆς, πού δέν ἀμφισβητήθηκαν, στό ἔτος 1979 οἱ ποσοστώσεις πού προβλέπονταν στίς συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ ἐξαντλήθηκαν πράγματι καί τό ὅτι ἐπίσης ἡ προσφεύγουσα δέν μπόρεσε νά ἀποδείξει ὅτι αὐτό ἔγινε — μέσω ἐπιπλέον πωλήσεων σέ ἄλλες χῶρες — ἁπλῶς καί μόνο λόγω τοῦ φόβου ὅτι ἡ Κοινότητα θά μποροῦσε ἀλλιῶς νά ἐπικαλεστεῖ κατά τή διαπραγμάτευση μελλοντικῶν συμφωνιῶν αὐτοπεριορισμοῦ τή μή ἐξάντληση τῶν ποσοστώσεων τοῦ ἔτους 1979.

γ) Σύμφωνα μέ τούς μέχρι τώρα συλλογισμούς δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητηθεῖ ἡ ὀρθότητα τῶν μέτρων διασφαλίσεως πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή καί δέν μπορεῖ ἰδίως νά γίνει λόγος γιά ἀκυρότητα τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς λόγω ἀνεπαρκοῦς ἀντικειμενικῆς ἔρευνας ἢ ἐσφαλμένης ἀξιολογήσεως τῆς καταστάσεως ἐνόψει τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, καθώς καί τοῦ κανονισμοῦ 2707/72, τό συμπέρασμα δέ αὐτό δέν ἀλλάζει ἀπό δύο περαιτέρω ἐπιχειρήματα, τά ὁποῖα ἀπορρέουν ἐν μέρει ἀπό τίς δίκες περί ἀποκαταστάσεως τῆς ζημίας.

Τό ἕνα ἀπ' αὐτά ἀναφέρεται στό γεγονός ὅτι ὁ κανονισμός τῆς Ἐπιτροπῆς 687/79 τροποποιήθηκε δύο φορές. Αὐτό ὅμως δέν ὁδηγεῖ ἀναγκαστικά στό νά δεχτοῦμε ὅτι τό ἐπικρινόμενο μέτρο ἦταν ἄκυρο, ἐπειδή λήφθηκε βάσει ἀνεπαρκῶν πληροφοριῶν. Πράγματι, παρόμοια ἀβεβαιότητα δέν ὑπῆρχε σχετικά μέ τήν ἐκτίμηση τῆς καταστάσεως τῆς ἠμεδαπῆς ἀγορᾶς καί τοῦ ἀναμενόμενου ὄγκου τῶν εἰσαγωγῶν. Ἐν προκειμένω, μπορεῖ νά γίνει λόγος τό πολύπολύ γιά τίς λεπτομέρειες πού ἀφοροῦσαν τήν ἄφιξη τῶν ἐμπορευμάτων στήν Κοινότητα, γιά τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή στηρίχτηκε σέ πληροφορίες ἀπό τή χιλιανή πλευρά. Ὅταν γνωστοποιήθηκαν οἱ πληροφορίες αὐτές δέν ἀπέμενε τίποτα ἄλλο, ἐνόψει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητας, ἡ ὁποία ἐκφράζεται σαφῶς στό ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72, ἀπό τό νά προσαρμοστοῦν τά ἀρχικά μέτρα στήν κατάσταση ὅπως εἶχε μεταβληθεῖ.

Τό ἄλλο ἐπιχείρημα στηρίζεται στή σύγκριση μέ τό οἰκονομικό ἔτος 1979/80 καί στό γεγονός ὅτι σ' αὐτό τό ἔτος — παρά μία συγκομιδή μήλων 6 869 000 τόνων καί παρά τό ὅτι ἀποσύρθηκαν ἀπό τήν ἀγορά 480 186 τόνοι — δέ λήφθηκαν μέτρα διασφαλίσεως κατά τῶν εἰσαγωγῶν πού ἔφθασαν τό ὕψος τῶν 370 000 τόνων. Τό νά συναχθοῦν συμπεράσματα ἀπ' αὐτό γιά τήν ὀρθότητα τοῦ τρόπου ἐκτιμήσεως κατά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 καί τή νομιμότητα τῶν

μέτρων πού στηρίχθηκαν σ' αὐτή τήν ἐκτίμηση, μοῦ φαίνεται ἐσφαλμένο ἐπιπλέον, ἐπειδή γιά τή στάση τῆς Κοινότητας κατά τό 1980 μπορεῖ νά ἔπαιξε ἕνα ρόλο καί ἡ διαδικασία πού ἀκολουθήθηκε ἐνώπιον τῆς GATT, ἡ ὁποία ἔδωσε πιθανῶς ἀφορμή γιά ἰδιαίτερη αὐτοσυγκράτηση. Παράλληλα δέ, δέν πρέπει νά παραβλέπεται ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ 1980 διέφερε πρός τό εὐνοϊκότερο ἔναντι ἐκείνης τοῦ 1979, καθόσον τό Φεβρουάριο καί Μάρτιο διαπιστώθηκε ἄνοδος τῶν τιμῶν, στίς δέ χῶρες μέ τά ὑψηλότερα ἀποθέματα οἱ τιμές βάσεως εἶχαν ξεπεραστεῖ (πρβλ. τίς δηλώσεις τοῦ ἐπιτρόπου Gundelach, ABl. C 190 τῆς 28ης Ἰουλίου 1980, σ. 12). Ἐξάλλου οἱ τιμές πωλήσεως τῶν προμηθευτριῶν χωρῶν ἦταν ὑψηλότερες ἀπ' ὅ,τι τόν προηγούμενο χρόνο καί ἔτσι μποροῦσε νά γίνει λόγος — σέ σύγκριση μέ τίς πραγματικές εἰσαγωγές τοῦ προηγούμενου χρόνου — μόνο γιά μέτρια αὔξηση τῶν εἰσαγωγῶν.

4. Περαιτέρω, πρέπει νά ἐρευνηθεῖ ἄν ἡ ἀκυρότητα τῶν κανονισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς προκύπτει, ὅπως φρονεῖ ἡ προσφεύγουσα τῆς κύριας δίκης, ἀπό τήν παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἡ προσφεύγουσα πρόβαλε σχετικά ὅτι ἡ ἀρχή, τήν ὁποία ἐπικαλεῖται, ἀποκλείει κατ' ἀρχήν ἐπεμβάσεις σέ ὑφιστάμενα συμβόλαια. Τό πολύ-πολύ νά προβλέπονται γι' αὐτά — ἐφόσον δέν ἀναμένονται ἐπεμβάσεις — μεταβατικά μέτρα. Ἐξάλλου, ἡ προσφεύγουσα ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι κατά τή γνώμη της τά μέτρα θά μποροῦσαν νά εἶχαν ληφθεῖ πολύ νωρίτερα, δοθέντος ὅτι εἶχαν ἤδη συναφθεῖ συμβάσεις ἐξαγωγῆς — πράγμα πού ἦταν γνωστό στήν Ἐπιτροπή — τόν Ὀκτώβριο/Νοέμβριο. Ἐκεῖνο τόν καιρό ἡ Ἐπιτροπή διέθετε ἐκτιμήσεις γιά τό μέγεθος τῶν ἡμεδαπῶν συγκομιδῶν, συγκέντρωνε δέ στοιχεῖα ἀπό τίς χῶρες ἐξαγωγῆς. Θά μποροῦσε συνεπῶς ἤδη στό τέλος τοῦ 1978 νά κάνει ἀντιληπτό ὅτι θά ἔπρεπε νά ἀναμένονται μέτρα διασφαλίσεως, ἐντούτοις ὅμως δέ μίλησε καθόλου γι' αὐτό κατά τή συνεδρίαση τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Φεβρουαρίου 1979.

Κατά τή γνώμη μου οὔτε σ' αὐτό τό σημεῖο μπορεῖ κανείς ν' ἀκολουθήσει τίς ἀπόψεις τῆς προσφεύγουσας.

Πράγματι, ἐναντίον τῆς ἀπόψεως ὅτι ἡ ἀρχή τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης μπορεῖ σέ μία νομική ἀλληλουχία ὅπως ἡ προκειμένη νά ἔχει τήν ἔκταση πού θεωρεῖ ἡ προσφεύγουσα, συνηγορεῖ — ὅπως τόνισε σωστά ἡ Ἐπιτροπή — ἡ διαπίστωση ὅτι τότε ἀπό πολλές ἀπόψεις δέ θά ἦταν δυνατό νά ληφθοῦν ἀποτελεσματικά μέτρα διασφαλίσεως καί συνεπῶς ἡ ρήτρα προστασίας πού προβλέπεται στήν κοινή ὀργάνωση τῆς ἀγορᾶς θά ἀπογυμνωνόταν στό ἔξῆς ἀπό τήν ἀξία της. Ἐδῶ δέν πρέπει νά σκεφτοῦμε μόνο τόν κίνδυνο ἀναδρομικῆς χρονολογήσεως τῶν συμβάσεων, μέ τήν ὁποία μποροῦν εὐρέως νά ὑποσκάπτονται τά μέτρα, ἀλλά πρέπει ἐπίσης νά λάβουμε ὑπόψη ὅτι χρήση τῆς ρήτρας προστασίας μπορεῖ νά γίνει μόνο ὅταν ὑφίσταται μία σαφής εἰκόνα τῆς καταστάσεως — γιά τό ὁποῖο ὅμως εἶναι σημαντικές οἱ συμβάσεις πού ἔχουν συναφθεῖ — καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά δέν πρέπει νά παραβλέπεται ὅτι οἱ συμβάσεις ἐξαγωγῆς συνάφθηκαν πολύ νωρίς (δηλαδή τόν Ὀκτώβριο/Νοέμβριο), δηλαδή σ' ἕνα χρονικό σημεῖο στό ὁποῖο δέ διαφαινόταν ὄξυνση τῆς καταστάσεως στήν Κοινή Ἀγορά.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ ὀρθότητα μιᾶς τόσο προωθημένης θέσεως, ὅπως αὐτή πού πρόβαλε ἡ προσφεύγουσα δέ βρίσκει στήριγμα στή μέχρι τώρα νομολογία, ἡ ὁποία, καθόσον ἔχει βρεθεῖ ἀντιμέτωπη μέ τήν ἀνωτέρω ἀρχή, φαίνεται ἀντιθέτως νά ἐπιβεβαιώνει τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ἀρχή τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης ἀπαιτεῖ τό πολύ-πολύ — ὅπως τό προβλέπει ἐπίσης τό ἄρθρο XIII τῆς GATT — νά λαμβάνονται ὑπόψη ἐμπορεύματα πού ἤδη βρίσκονται καθ' ὁδόν.

Ἐδῶ ὁ νοῦς μου πηγαίνει στίς ἀποφάσεις τῶν ὑποθέσεων 68/77 (IFG-Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 14ης Φεβρουαρίου 1978, Slg. 1978, σ. 353 ἐπ.) καί 84/78 (Angelo Tomadini κατά Amministrazione delle Finanze dello Stato, ἀπόφαση τῆς 16ης Μαΐου 1979, Slg. 1979, σ. 1801 ἐπ.), ἀπό τίς ὁποῖες ἡ πρώτη ἀφοροῦσε τή λήψη μέτρων διασφαλίσεως σέ περίπτωση διαταραχῶν τῆς ἀγορᾶς, ἡ δέ δεύτερη τή νομισματική ἐξίσωση. Πράγματι, ἀπό αὐτές τίς ἀποφάσεις προκύπτει μόνο ὅτι ἡ ἀρχή τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης ἀποκλείει τή μεταβολή μιᾶς ρυθμίσεως χωρίς ἰδιαίτερες μεταβατικές διατάξεις, ὅταν οἱ ἐπιχειρηματίες, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται συμβάσεις πού μόλις συνάφθηκαν, βρίσκονται σέ ἰδιαίτερες νομικές σχέσεις μέ τή διοίκηση ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου (λήψη ἀδειῶν εἰσαγωγῆς, ὑποχρέωση διενέργειας ὁρισμένων εἰσαγωγικῶν δραστηριοτήτων) καί αὐτό πάλι μόνο ἄν ἐπιτακτικά συμφέροντα τοῦ κοινοῦ ὀφέλους δέν ἀντιτίθενται στήν παροχή μιᾶς τέτοιας προστασίας. Πρέπει συνεπῶς — καί ὄχι μόνο ἐνόψει τῆς προϋποθέσεως, ἡ ὁποία τονίζεται στήν ἀπόφαση 84/78, τῆς συνεχοῦς προσαρμογῆς τῶν ρυθμίσεων τῆς ἀγορᾶς στή μεταβαλλόμενη οἰκονομική κατάσταση — νά συνταχθοῦμε κατ' ἀρχήν μέ τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς καί νά θεωρήσουμε ἐπιτρεπτό σέ μιά περίπτωση, ὅπως ἡ παρούσα, τό ὅτι εἰσαγωγεῖς πού εἶναι ἐξοικειωμένοι μέ τούς μηχανισμούς τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς, καί ἀπό τούς ὁποίους ἀναμένεται γνώση τῆς ἀγορᾶς, ἐξασφαλίζονται ἐναντίον τῶν κινδύνων ἀπό μέτρα διασφαλίσεως μέ ἀντίστοιχες ρῆτρες στίς συμβάσεις πού καταρτίζουν.

Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τήν προβαλλόμενη καθυστέρηση τῆς λήψεως τῶν μέτρων διασφαλίσεως, δέ φαίνεται μόνο προβληματικό τό ἄν ἔτσι μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι τά μέτρα — τῶν ὁποίων οἱ ἀντικειμενικές προϋποθέσεις ὑποτίθεται ὅτι ὑφίστανται — εἶναι ἄκυρα ἀλλά στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά μία στάθμιση τῆς ὁποίας ἡ θέση βρίσκεται μᾶλλον στά πλαίσια μιᾶς δίκης περί ἀστικῆς εὐθύνης τῆς ὑπηρεσίας. Σημαντικό εἶναι ἐπίσης ἐδῶ, ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔκανε τήν πρώτη συγκέντρωση στοιχείων ἀπό τίς χῶρες ἐξαγωγῆς ἤδη τόν Ὀκτώβριο — ὅπως φρονεῖ ἡ προσφεύγουσα — ἀλλά ἄρχισε ἐπαφές μόλις τόν Ἰανουάριο καί ἰδιαίτερα ὅτι δέν μπόρεσε ἐπίσης νά τῆς ἀντιταχθεῖ ὅτι δέν ἔλαβε ἀπό ἀξιόπιστες πηγές τίς ἀναγκαῖες πληροφορίες σχετικά μέ τήν ντόπια ἀγορά (ἐξέλιξη τῶν πωλήσεων, τῶν παρεμβάσεων καί τῶν τιμῶν) γιά τή λήψη τῶν μέτρων διασφαλίσεως μόλις τό Μάρτιο. Συνεπῶς δέν μπορεῖ νά προβληθεῖ ἐναντίον της ὅτι θά ἔπρεπε ἤδη νωρίτερα νά εἶχε λάβει ἤ τουλάχιστον ἀναγγείλει τά μέτρα, τελείως ἀνεξάρτητα δέ ἀπό τό ὅτι ἤδη στήν ἀρχή τοῦ ἔτους 1979 τά μέτρα διασφαλίσεως πού εἶχαν ἀναγγελθεῖ ἤ ληφθεῖ ἤρθαν πολύ ἀργά ὡς πρός τήν προσφεύγουσα ἀφοῦ αὐτή πράγματι εἶχε συνάψει τίς συμβάσεις της εἰσαγωγῆς ἤδη τό Νοέμβριο/Δεκέμβριο τοῦ προηγούμενου χρόνου, δηλαδή σέ μία περίοδο πού δέν ἦταν ἀκόμη δυνατή μία σταθερή πρόγνωση γιά τήν ἐξέλιξη τῆς ἀγορᾶς στήν Κοινότητα.

5. Ἡ προσφεύγουσα στήν κύρια δίκη πρόβαλε ὡς περαιτέρω λόγο ἀκυρότητας καί τήν παραβίαση τῆς ἀπαγορεύσεως διακρίσεων.

Ἐδῶ δέν πρόκειται γιά τό ὅτι λήφθηκαν μέτρα διασφαλίσεως μόνο σέ σχέση μέ τή Χιλή καί γιά τό πῶς ὑπολογίστηκε ἡ μείωση τῶν χιλιανῶν ἐξαγωγῶν σέ σχέση μέ τρίτες χῶρες, οἱ ὁποῖες εἶχαν συνάψει συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ, πράγμα πού — ὅπως καταδείχτηκε — δέν μπορεῖ πράγματι νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἐπικρίσεων. Ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ἀντιθέτως ὅτι ἡ μή λήψη ὑπόψη τῆς ἐπιταγῆς τῆς ἴσης

μεταχειρίσεως τῶν καταναλωτῶν — στούς ὁποίους πρέπει νά συνυπολογίζονται καί οἱ εἰσαγωγεῖς — πού περιέχεται στό ἄρθρο 40 τῆς συνθήκης ΕΟΚ προκύπτει ἀπό τό ὅτι στούς κανονισμούς 797/79 καί 1152/79 θεσπίστηκαν μεταβατικές ρυθμίσεις μόνο γιά ὁρισμένες εἰσαγωγές καί ὅτι αὐτή ἡ ἴδια ἀποκλείστηκε ἀπ' αὐτές παρά τήν αἴτησή της γιά ἔγκριση ἐξαιρέσεως.

Ἀνέπτυξα στήν ἀρχή γιά ποιούς λόγους ἐκδόθηκαν οἱ παραπάνω δύο πρόσθετοι κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς. Αὐτοί οἱ κανονισμοί ἦταν, στά πλαίσια τῆς προγνώσεως, τήν ὁποία ἔλαβε ὡς βάση ἡ Ἐπιτροπή περί εἰσαγωγῆς ποσοτήτων μήλων, οἱ ὁποῖες πάντως δέν ἔπρεπε νά προξενήσουν διαταραχές, ἀπαραίτητοι γιά τήν τήρηση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητας, ὅπως ἔχει τεθεῖ στό ἄρθρο 3 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72. Συνεπῶς δέν μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἐπικρίσεως τό ὅτι κατά τήν ἔκδοση τοῦ πρώτου πρόσθετου κανονισμοῦ (23 Ἀπριλίου 1979), δηλαδή λίγο χρόνο ἀφότου ἡ προσφεύγουσα ἀπευθύνθηκε μέ τηλετύπημα στήν Ἐπιτροπή καί ἀφότου ἀκύρωσε τίς συμβάσεις της ἀγορᾶς καί ναυλώσεως, λήφθηκαν ὑπόψη μόνο ἐμπορεύματα πού βρίσκονταν ἤδη ἐν πλῷ καί δέ λήφθηκαν ὑπόψη οἱ προθέσεις τῆς προσφεύγουσας γιά διενέργεια εἰσαγωγῶν. Ἡ μέθοδος αὐτή ἐνέργειας ἐνδεικνυόταν μέν σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72, πλήν ὅμως ἔπρεπε ἐδῶ νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ ἰδιαίτερη κατάσταση τῶν προϊόντων πού βρίσκονταν καθ' ὁδόν γιά τήν Κοινότητα. Ἐξάλλου εἶναι φανερό ὅτι ἐν προκειμένω ἡ προσφεύγουσα βρισκόταν ἀντικειμενικά σέ διαφορετική κατάσταση ἀπ' ὅ,τι οἱ εἰσαγωγεῖς πού εὐνοοῦνταν ἀπό τόν ἀνωτέρω κανονισμό.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο πρέπει, ὅταν φάνηκε ἀργότερα ὅτι οἱ ποσότητες πού ἡ εἰσαγωγή τους θεωροῦνταν ὡς ἐπιτρεπόμενη δέν εἶχαν ἀκόμη ἐπιτευχθεῖ, νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπόλυτα ἀνταποκρινόμενο πρός τά πράγματα τό ὅτι κατά πρῶτο λόγο λήφθηκαν ὑπόψη ἐμπορεύματα τά ὁποῖα εἶχαν ἤδη φθάσει στήν Κοινότητα καί τά ὁποῖα προφανῶς μετά τήν ἔκδοση τοῦ πρώτου κανονισμοῦ περί μέτρων διασφαλίσεως παρέμεναν ἀκόμη φορτωμένα ἀπό ὁρισμένους εἰσαγωγεῖς μέ δικό τους κίνδυνο. Ἐν πάση περιπτώσει δέ βλέπω ἀπ' αὐτή τήν ἄποψη καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέ θέλησε νά κατανείμει τίς ἀπομένουσες ποσότητες γιά εἰσαγωγή σ' ὅλους τούς εἰσαγωγεῖς νά ὑπάρχει μία μορφή διακρίσεως κατά τήν ἔννοια μιᾶς βάναυσης καί καταχρηστικῆς ἄνισης μεταχειρίσεως, ἡ ὁποία πέρα ἀπό τήν παραδοχή τῆς ἀκυρότητας τοῦ κανονισμοῦ θά μποροῦσε νά θεμελιώσει καί ἀξίωση ἀποζημιώσεως λόγω ἀστικῆς εὐθύνης τῆς ὑπηρεσίας — πράγμα πού ἀποτελεῖ σήμερα γιά τήν προσφεύγουσα τή μόνη ἐνδεχομένως ἀκόμη δυνατή νομική συνέπεια.

6. Τέλος, πρέπει ἀκόμη νά ἐρευνηθεῖ τό βάρος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς προσφεύγουσας περί παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 39 καί 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, καθώς καί τῶν διατάξεων τῆς GATT.

Ἐν προκειμένω ὑποστηρίχτηκε ὅτι τό ἄρθρο 37 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 ἀπαιτεῖ κατά τήν ἐφαρμογή του νά λαμβάνονται ὑπόψη καί οἱ στόχοι πού ἀναφέρονται στά ἄρθρα 39 καί 110 τῆς συνθήκης. Πάντως δέν μπορεῖ προφανῶς νά γίνει λόγος γιά διακινδύνευση τῶν στόχων τοῦ ἄρθρου 39 ἀπό τίς προγραμματισμένες γιά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 εἰσαγωγές. Ἀντιθέτως, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ἐπιβαλλόμενη ἀπό τόν ἐπικρινόμενο κανονισμό μείωση τῶν εἰσαγωγῶν συνιστᾶ παράβαση τοῦ ἄρθρου 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀπό τό ὁποῖο ἀπορρέει ὑποχρέωση ἀνοίγματος τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία ἄλλωστε συνιστᾶ συγχρόνως συγκεκριμενοποίηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τήν GATT ἀπό τίς ὁποῖες, σύμφωνα μέ τή νομολογία, ἡ Κοινότητα δεσμεύεται.

Μ' αὐτούς τούς συλλογισμούς, μοῦ φαίνεται, σύμφωνα μέ ὅσα προέκυψαν, ὅτι, ἀφενός, εἶναι σαφές ὅτι δέν μπορεῖ νά υἱοθετηθεῖ ἡ ἄποψη τῆς προσφεύγουσας ὅτι οἱ προγραμματισμένες γιά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979 εἰσαγωγές δέν μποροῦσαν νά θέσουν

σέ κίνδυνο τούς στόχους τοῦ ἄρθρου 39. Κατά τή γνώμη μου, ὀρθῶς ἡ Ἐπιτροπή θεώρησε ὅτι ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος, θά ὄφειλε ὅμως νά ἀνησυχεῖ ὅτι οἱ εἰσαγωγές θά ὁδηγοῦσαν σέ μείωση τῶν πωλήσεων ἡμεδαπῶν προϊόντων καί σέ περαιτέρω πτώση τῶν τιμῶν πού ἴσχυαν γι' αὐτά καί ἔτσι θά θιγόταν ἄμεσα ὁ στόχος πού καθορίζεται στό ἄρθρο 39 στοιχεῖο 6.

Πρέπει, ἀφετέρου, νά συμφωνήσουμε μέ τήν Ἐπιτροπή — ὅσον ἀφορᾶ μία ἐνδεχόμενη ἐσφαλμένη ἐκτίμηση τοῦ ἄρθρου 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ — ὅτι αὐτή ἡ διάταξη καθορίζει μόνο ἕνα πρόγραμμα καί πάντως δέν πρέπει νά ἀξιολογηθεῖ ὡς μία διάταξη, ἡ ὁποία θά μποροῦσε νά χρησιμεύσει ὡς γνώμονας γιά τό κύρος ἤ μή ἑνός κοινοτικοῦ κανονισμοῦ. Ὡς πρός αὐτό δέ χρειάζεται, κατά τή γνώμη μου, νά λεχθεῖ τίποτα ἄλλο. Τό ἴδιο πρέπει νά δεχθοῦμε καθόσον ἡ προσφεύγουσα ἐπικαλεῖται ἐντελῶς γενικά ὑποχρεώσεις μέ ὅμοια κατεύθυνση, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπό τήν GATT. Ὑπενθυμίζω σχετικά τή νομολογία ἡ ὁποία ἐπανειλημμένα ἔχει ἀσχοληθεῖ κατά τρόπο γενικό μέ τό χαρακτηρισμό τῆς GATT (τονίζοντας ἰδιαίτερα τά ἄρθρα του XIX, XXII καί XXIII) καί ἡ ὁποία κατέληξε στό συμπέρασμα ὅτι δικαιώματα ἰδιωτῶν — πράγμα πού ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιά τόν ἔλεγχο τῆς νομιμότητος μέσω τῆς GATT — δέ θεμελιώνονται οὔτε μέ τό ἄρθρο του II οὔτε μέ τό ἄρθρο του XI (ἀποφάσεις στίς ὑποθέσεις 21-24/72, International Fruit Company NV καί λοιποί κατά Produktschap voor groenten en fruit, ἀπόφαση τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1972, Slg. 1972, σ. 1219· 9/73, Carl Schlüter κατά Hauptzollamt Lörrach, ἀπόφαση τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1973, Slg. 1973, σ. 1135).

Καθόσον ὅμως πέρα ἀπ' αὐτά γίνανε γνωστές κατά τήν παρούσα δίκη αἰτιάσεις, τίς ὁποῖες περιέλαβε μία εἰδική ὁμάδα τῆς GATT σέ μία ἔκθεση τό Νοέμβριο τοῦ 1980 κατόπιν αἰτήσεως τῆς Χιλῆς — πρόκειται ἐδῶ γιά τήν τήρηση τῆς διατάξεως περί μή ἐφαρμογῆς ποσοτικῶν περιορισμῶν πού συνεπάγονται διάκριση (ἄρθρο XIII) — ἡ Ἐπιτροπή ὑπογράμμισε σχετικά μέ ἕνα σημεῖο — ἀνεπίτρεπτη λήψη ὑπόψη τοῦ ἔτους ἀναφορᾶς 1976, στό ὁποῖο ἡ Χιλή δέν τήρησε συμφωνία αὐτοπεριορισμοῦ — ὅτι μία διαφορετική μέθοδος, ὅπως ἡ χρησιμοποίηση ὡς βάσεως τοῦ ἔτους 1975, δέ θά εἶχε ὁδηγήσει ὡς πρός τή Χιλή κατά τή μείωση τοῦ ὄγκου εἰσαγωγῶν σέ κανένα ἄλλο ἀποτέλεσμα. Ὡς πρός τό ἄλλο σημεῖο πού διαπιστώθηκε στήν ἀνωτέρω ἔκθεση — ἀνεπαρκής λήψη ὑπόψη τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Χιλή στόν τομέα τῆς ἐξαγωγῆς ἐπιτραπέζιων μήλων ἔχει ὡς newcomer καθυστέρηση — δέν εἶναι σημαντικό μόνο τό ὅτι ἐδῶ πρόκειται προφανῶς γιά ἕνα σχετικά καινοφανή συλλογισμό, ἀλλά ἐπίσης δέν πρέπει νά παραβλεφθεῖ ὅτι — καί αὐτό ἀφορᾶ καί τίς δύο αἰτιάσεις — στό ἄρθρο XIII τῆς GATT προβλέπεται γιά τούς ἄλλους συμβαλλόμενους πού δέν εἶναι σύμφωνοι μέ τούς ποσοτικούς περιορισμούς μόνο μία διαδικασία διαβουλεύσεων σύμφωνα μέ τό ἄρθρο XXIII τῆς GATT. Αὐτό ὅμως δικαιολογεῖ — ὅπως στίς δύο μνημονευόμενες ἀποφάσεις — τό συμπέρασμα ὅτι καί τό ἄρθρο XIII τῆς GATT δέν εἶναι διάταξη, πού θεμελιώνει δικαιώματα ἰδιωτῶν, καί ὅτι συνεπῶς δέν μπορεῖ νά συναχθεῖ ἡ ἀκυρότητα ἑνός κοινοτικοῦ κανονισμοῦ.

7. Συνεπῶς δέν μπορῶ συνοψίζοντας παρά νά προτείνω νά δοθεῖ στό Hessisches Finanzgericht ἡ ἀπάντηση ὅτι κατά τή διαδικασία δέ διαπιστώθηκε κανένας λόγος ὁ ὁποῖος θά ὁδηγοῦσε στήν ἄποψη περί τοῦ ἀνισχύρου τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79.